

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Røverne i Nordskov paa Fyen : eller Stærke
Oles Bedrifter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Jordan, [1872]

Fysiske størrelse | Physical extent:

12 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Rosarium

Wardkos van Sjan.

1372.

59. - 201.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023294223

Røverne

i Nordstov paa Fyen,

eller

Stærke Oles Bedrifter.

En sand Fortælling

om en Røverbande, der huse rede i den store Nordstov paa Fyen, og hvis Anfører kaldtes Stærke-Ole, fordi han besad syv Mænds Styrke, kunde standse et Par Heste, naar de vare i fuldt Løb paa Landeveien, dræbe en Dyr med sin kuyttede Næve og bøie en Hesteflo lige. En af hans Bedrifter var at bryde ind i Ridder Peder Juul's Borg Kjørup, røve hans skjøne Datter Else og tage hende med sig i sin Hule, af hvilken hun dog blev reddet, medens Røverne toges til Fange og lede deres Straf.

Pris 2 R.

Kjøbenhavn.

Faaes hos **C. D. Jordan**, Ny Adelgade 14,
(Hjørnet af Grønnegade).

Trykt hos Carl Lund.

1872

Langs med Indløbet til Obensefjord strakte sig for lang Tid siden en Skov, næsten 2 Mile lang, som kaldtes Nordsskov, fordi den var beliggende paa den nordlige Deel af Den Fyen. Om Natten vovede albrig Nogen sig ind i denne Skov, thi Rygtet fortalte, at den ikke allene var Stuepladsen for Røveri og Vold, men ogsaa for Trolddom.

Midt i Skoven laa der et Værtshus. Udenfor dette hang et Skildt, paa hvilket var malet en Riddere, der kæmpede med to andre Riddere, som nedhuggede ham. Værtshuset blev af Omegnen kaldet Myrdehuset, baade med Hensyn til Skildtet og til det Rygte, at der oftere var bleven myrdet Rejsende.

I denne Kro sad der Juleaften tolv Karle af et mistænkligt Udseende paa Bænke rundt omkring et stort Træbord og spillede Kort.

„Du har da altid Lykken med Dig, Stærke Ole,“ sagde en af de Spillende til en Anden, der af Vært lignede en Kæmpe, og hvis hele Person tydede paa Kraft og Styrke.

„Jeg har ikke mit Ogenavn for Intet,“ svarede Stærke Ole, „ligesom jeg har syv Mænds Styrke, saaledes har jeg ogsaa fremfor Alle Lykke i Kortspil og Kjærlighed.“

„Jeg synes dog ikke at Din Lykke hos Fruentimrene er saa stor som Du siger,“ sagde en af Karlene spidsk. „Du maatte jo tiltvinge Dig den Jomfrues Gunst, som vi nylig fangede, hun syntes ikke meget om Dine Kjærtegn.“

„Derfor fik hun ogsaa et lille Stik med denne,“ sagde Stærke Ole. „Jeg kan for min Død ikke lide Knipskub.“

„Siig mig, Ole,“ sagde den Yngste af de tolv Karle, der sadde ved Bordet, „hvorfors har Du faaet Navn af Stærke-Ole?“

„Man kan høre, at Du er en Grønskolling i vor Bunde, Søren,“ svarede stærke Ole, „siden Du ikke veed det som Alle veed. Har Du ikke hørt, at jeg besidder syv Mandes Styrke? Seer Du denne Næve og denne Arm,“ idet han blottede den, fremviste han en stærk og muskelrig Arm, „med den har jeg standset flere Gange to Heste i fuld Galop foran en Vogn, naar Kudsken tænkte at slippe fra os ved at pidske paa Hestene; med denne Næve har jeg ogsaa flere Gange, naar jeg har Inhyttet den, slaaet en Dyr for Panden, saa den styrtede død til Jorden. Og jeg skal vise Jer en Prøve paa, at jeg bærer med Rette Navn af Stærke Ole. Hr. Bært, har I ikke en gammel Hestsko?“

„Jo,“ svarede Bærten, gik ind i et Sidedammer og kom strax igjen med en Hestsko.

„Kan der Nogen gjøre mig det efter?“ spurgte nu Stærke-Ole de andre Karle, tog Hestefoen og bøiede den, som om det havde været en Jerntraad, ganske lige. „Gud hjælpe den, hvis Haand jeg trykker mere end venstabeligt, jeg er bange for, at han ikke kan føre Maden mere til Munden med den.“

„Siig mig,“ sagde en af Røverne, „er det sandt, at Du har faaet denne Styrke, fordi Du har ædt Kjødet af en Snogefonge?“

„Fortæl os dog det!“ raabte flere af Røverne.

„Har Nogen af Jer seet en Snogefonge?“ spurgte Stærke-Ole fornøiert over at kunne binde dem en Bøgn paa Urmet.

„Nei!“ svarede Alle med een Mund.

„See I, Snogene have deres Konge fuldtvel som mange andre Dyr have deres, saaledes Kongeørnen, Kongetigeren. Kongesnogen bærer en Krone paa Hovedet og vogtes som en Konge af de andre almindelige Snoge. En Dag, som jeg gaaer her gjennem Skoven, seer jeg en Snog stikke sit Hoved med en Krone paa, ud af en Aabning i en lav Busk. Da jeg vidste, at hvem der kan komme til at æde Kjødet af en saadan Kongesnog, ikke alene faaer syv Mandes Styrke, men bliver fremsynet, saa han kan see skjulte Ting, saa greb jeg Snogen i en lynende Fart i Halsen, og det uagtet at den snoede sig heelt op af Armen og vilde bide mig. Jeg løb af alle Kræfter

med den til vor Hule. Da hører jeg en Hvidsklen bag mig, og da jeg ser mig om, bliver jeg forfulgt af en Mængde Snoge, der vilde befrie deres Konge. Her vare gode Raad dyre; jeg vilde ikke slippe den skjøndt jeg saae de andre Snoge nærme sig mere og mere i store Bugter hen ad Mossen, kan I gjette hvad jeg saa gjorde, jeg huggede mine Tænder ind i Snogekongens Krop, bed et stort Stykke Kjød ud af den og nedslugte det, i det samme jeg kastede Snogen bag mig, hvor jeg da saae den blive omringet af alle sine Undersaatte, de andre Snoge. Jeg følte strax efter at jeg havde nedslugt Kjødet af Kongesnogen at mine Kræfter vare voxede, og paa den Maade er det at jeg erholdt syv Mandes Styrke."

Man kunde see, at de andre Røvere troede, hvad han her fortalte, thi de havde før hørt Sagnet om Snogekongen.

"Hør Bært, lad os faa en dygtig Bolle Punsch, at vi kunne styrkes til vort Nattearbejde paa Morgen Kjørup, hvor vi ville holde Juleaften paa Hr. Ridder Peder Juuls Bekostning."

"I vil nok have Kløer i hans smukke Datter Else, det er en rigtig Lækkerbidsten?" sagde Bærten grinende i Stjæget.

"Det kan nok være," svarede Stærke=Ole, "men først og fremmest vil jeg snakke et Ord med Hr. Peder, fordi han har sagt, at han kan tage to saadanne

Karle, som jeg. Jeg skal gjøre lyst ved Bordet, og ogsaa snakke lidt med hans tilkommende Svigersøn, den smalbenede Jens Alfelt, der gaaer paa et Par Bibestille og dog har turdet vove at sige, at naar han sit fat paa mig, skulde han knække Arme og Been paa mig, for det var bare Løgn med min syv Mand's Styrke."

"Det kan s'gu blive Løier, det," sagde Barten gnidende sine Hænder af Glæde, „jeg under dem begge to al Landsens Ulykker paa Halsen, fordi de slaa os stakkels Bønder, som nu knap har det tørre Brød."

„Naar jeg seer paa Jeres tykke Mave og Jeres Hængekjæbe, Christen, saa lader det til, at I ikke nøies med det tørre Brød, men faaer godt Sul til."

„Ja, Herren være lovet for sin Misfandhed, det har jeg Eders Søgning at takke for."

Bunschen blev nu bragt ind, og Stærke-Ole sagde:

„Vi maa thyle den varme Drik i os i en Helvedes Fart, det er jo allerede silbe, og vi har en hel Mil at gaa inden vi naae Borgen."

Det ene Glas efter det andet blev fhyllet ned indtil Bollen var tom.

„Giv os na vore Baaben, som I have gjemt for os i Jeres underjordiske Kjælder."

Barten bragte dem nu Baabnene, og Stærke Ole begav sig med hele Banden paa Veien. Det var et haardt Frostveir med en frygtelig Storm,

Sneen fyggede saaledes at Røverne ikke kunde see en Haand for sig, men da det var haardsføre Karle, agtede de ikke paa det barske Veir, men strede uforskrødn fremad.

„Det er just et hyperligt Veir for vort Foretagende,“ sagde Stærke=Ole til en Røver, der bar en lang, stærk Nebstige, „Sr. Peder troer han er sikker som Paven i Rom, fordi hans Borgs Vindebro er oppe, men Frostens har lagt en Bro over Borggraven, og vi kan, da Sneen flyger saa stærkt, ubemærket og uset nærme os Ringmuren. Paa den anden Side af Vindebroen staaer der ved Porten to høie Træer, og op ad et af disse klattrer Du, Søren,“ sagde han til den yngste Røver, der var saa behændig som en Kat, „og fastgjør Hagerne paa vor Nebstige paa Brystværnet, efter at Du først har seet Dig om paa Toppen af Træet, om der ikke staaer nogen Skilbvagt, som kunde gjøre Larm og fordærve os Spillet.“

„Jeg har medtaget Noget, som vil gjøre Skilbvagten stum, hvis der er Nogen.“

„Godt!“ svarede Stærke=Ole, og nu stred Røverne bestandig fremad indtil de naaede Graven omkring Borgen. Der skinnede Iys fra alle Binduer, og Søren klavrede nu op ad det ene Træ med Nebstigen. Da han havde naaet Ringmurens Brystværn fastgjorde han uden mindste Støi Hagerne i Muren, stak derpaa Hovedet op over Brystværnet og bemærkede,

at der stod en Mand ikke langt fra ham med Ryggen vendt mod ham, for at Sneen ikke skulde pidske ham i Ansigtet. Søren steg ind over Brystværnnet, skred saa lydløst han kunde hen til Manden, der ikke hørte, at han nærmede sig, førend han med stor Behændighed havde slaaet ham et Begplaster paa Munden, Paa samme Tid gif han hen til Kælingen og gav Stærke-Ole, der fulgt af de øvrige Røvere ad Kæstigen havde naaet Ringmuren, et Bink om, at han skulde stige over den.

Borgvagten blev truet med Døden, hvis han gjorde den mindste Bevægelse, og nu skred Stærke-Ole i Spidsen for Banden saa stille som muligt hen til et Taarn, igjennem hvis Vinduer man kunde see ned i Bagstuen, hvor Borgens Væbnere sadde med store Altruse omkring et Bord i fuld Pasfiar. Deres Vaaben havde de lagt fra sig. Da traadte Stærke-Ole, fulgt af sin Bande, ind i Værelset. Væbnerne saae strax at det maatte være den berhygte Røver: Stærke-Ole, og bleve siddende maalløse af Skræk, kun en af dem reiste sig, forat gribe til sit Vaaben, men inden han naaede sit Spyd, der stod op ad Bæggen, laa han livløs udstrakt paa Gulvet, thi Stærke-Ole havde givet ham et Slag paa Banden med den knyttede Næve.

„Bemægtiger Eder deres Vaaben,“ sagde han til fire Karle af Banden, „og hvem der vover at kny

eller røre sig af Stedet, hugge I ned med Ebers Knipler, som om de vare gale Hunde. I," sagde han til de syv andre Røvere, "følge med mig op ad Trappen til Hr. Peder Juuls Ridderisal, hvor jeg hører det gaaer lystigt til!"

Han listede sig nu med sit Følge med lydløse Skridt op ad den høie Stentrappe, stod derpaa stille udenfor Døren til Hallen og lyttede. Da hørte han en Stemme, og det var Hr. Peder Juuls, sige:

"Det er dog et herligt Fad Viin, vi sit snappet fra Kjøbmanden, som vilde bringe det over Middelfart til Jylland, den er saa stærk, at jeg troer jeg har faaet ligesaa mange Kræfter, som Stærke-Ole."

"Og jeg," sagde en anden pibende Stemme, og det var Ridder Jens Aleselts, "vilde ønske at denne Stærke-Ole vilde komme, saa skulde I see, Frøken Else, hvor jeg skulde slaa ham med hans syv Mænds Styrke til Jorden."

"Det Ønske kan I strax faae opfyldt," raabte Stærke-Ole idet han traadte ind med sine syv Kammerater i Hallen. Jens Aleselt, der var en Rujon, tabte Maal og Mæle ved Synet af den kæmpehøie Røver.

"Giv mig Din Haand, som det er Skik, naar Gjæster træde ind i Hallen," sagde han til Ridderen, og denne rakte ham ogsaa uvilkaarlig Haanden, men udstødte i samme Dieblik et frygteligt Brøl, thi

Stærke-Dle havde med sit Haandtryk knust Benene i Haanden.

„Dg I, Hr. Peder,“ sagde Stærke-Dle derpaa til den gamle Ridder, der havde reist sig op for at gjøre Modstand, men havde ingen Vaaben, „I har jo faaet syv Mandes Styrke af den Viin, I har røvet fra Kjøbmanden paa Landeveien, vil I nu prøve en Dyst med mig,“

„Hvor tør Du vove at tale saaledes til mig, Skurk og Røver!“ raabte Peder Juul forbittret. „Du skal være Galgen vis!“

„Saa haaber jeg, at jeg skal see Jer dingle ved Siden af mig,“ svarede Stærke-Dle, „thi I udplyndrer ligesom jeg de Rejsende paa Landeveien. Men,“ vedblev han, og løstede sin spændte Pistol med Haanden paa Hanen, „holder I ikke Eders uforstammede Kjæft, saa skal denne“ han hævede Pistolen i lige Linie med Ridderens Hoved, „sende Jer en Kugle, som skal lukke den for evig!“

Ved Synet af den hævede Pistol var Ridder Juuls skønne Datter Else sprunget op, havde grebet fat om Stærke-Dles opløstede Arm og raabte:

„Staan ham! Det er min Fader!“

Ridderen havde forstrækket fat sig ned, men Røveren betragtede Else med et Blik, der bragte hende til at rødme. „Jeg vil skaane ham og Eders Fæste-

mand der, for Eders Skyld, men I skal følge med mig til min Borg i Skoven."

Med et Skrig foer Else hen i Bærelset, men Stærke-Die bød sine Kammerater at binde Hænder og Fødder paa begge Ridderne og to Gjæster, der sadde ved Bordet, og traadte hen til den bævende Frøken. „I skal være min Brud!“ raabte han til hende og tog hende, uagtet hendes Modstand paa sin stærke Arm, og bevidstløs fant hun tilbage med Hovedet paa hans Skulder.

„Nu aasted til vor Hule i Skoven,“ sagde han til sine Kammerater, der havde svinebundet Ridderne og Gjæsterne, og derpaa stred han med sin Byrde, der var saa let som en Fjær, ind i Skoven og forsvandt i dens Indre.

Men han vidste ikke at der havde været Vidner i Skoven til Frøken Elses Vortførelse, nemlig en ung Ridder paa Borgen Kjærsgaard, der i Nærheden. Han elskede Frøkenen og var igjen hemmelig elsket af hende. Han skyndte sig hjem til sin Faders Borg, og tog en Snes af sin Faders Bævnere med sig. Han havde bemærket Indgangen til Røvernes Hule, overrumplede den udfillede Skildvagt, der havde drukket sig fuld, og trængte ind i Hulen, hvor Stærke-Die sad med sine Kammerater og drak af alle Kræfter. Han sprang vel op, da den unge Ridder trængte saa uformodet ind blandt dem, men en Kugle, som Rid-

beren affprede, trængte ned i hans Bryst og kastede den stærke Mand døende til Jorden. De andre Røvere bleve saa rædde oed deres Ansørers Fald, at de overgave sig næsten uden Modstand. De lede deres Straf paa Skafottet, og Frøken Else, som Stærkede endnu ikke havde nærmet sig til, blev den unge Nidders Hustru til Løn fordi han havde frelst hende af Røvernes Vold.

